



ת"פ 32860/09/13 - מדינת ישראל נגד זיו ברסודסקי

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

07 ספטמבר 2016

ת"פ 32860-09-13 מדינת ישראל נ'

ברסודסקי

לפני כב' השופטת תרצה שחם קינן

מדינת ישראל

המאשימה

נגד

זיו ברסודסקי

הנאשמים

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

כתב האישום

1. הנאשם הורשע על יסוד הודאתו בכתב אישום מתוקן בעבירה של איומים - עבירה על סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1973 (להלן: "**החוק**") וכן בעבירה של גרם חבלה חמורה לפי סעיף 333 לחוק.
2. בכתב האישום המתוקן נטען, כי הנאשם ניגש לאדם שמכר ציוד לאביזרי פלאפון בקניון עזריאלי בתל אביב (להלן: "**המתלונן הראשון**") ושאל אותו היכן יוכל למצוא חנות של חברת פלאפון בנסיבות אלה, לאחר שהמתלונן הראשון שאל את הנאשם איך יוכל לעזור לו, איים הנאשם על המתלונן הראשון כשאמר לו "אתה רוצה שאני אפוצץ לך את הפלאפון" וכן "אתה לא יודע עם מי אתה מדבר, אני אזיין אותך".
- עוד נטען כי בהמשך לאמור לעיל, בעת שביקש אושרי אביטבול, מאבטח של הקניון (להלן: "**המתלונן השני**") לעכב את הנאשם, היכה אותו הנאשם במכת אגרוף בפניו, כתוצאה ממנה, איבד המתלונן השני את הכרתו ונגרמו לו חבלות באזור עין שמאל, שברים ברצפה ובקיר מדיאלי ולטרלי של הארובה.

תסקיר שירות מבחן

3. מתסקיר שירות המבחן עולה, כי לדברי הנאשם, בעת שישב ברכבו סמוך לקניון, ניגש אליו אדם אותו לא

עמוד 1



הכיר (להלן: "האחר") וביקש ממנו לאפשר לו להתקשר ממכשיר הטלפון הנייד של הנאשם, לאחר שנתן הנאשם לאחר את מכשיר הטלפון ברח האחר כשהוא נוטל עמו את מכשיר הטלפון של הנאשם, או אז כשנכנס הנאשם לקניון במטרה לתפוס את האחר, פגש במתלונן הראשון וביקש את עזרתו, הנאשם הסביר לקצינת המבחן, כי המתלונן הראשון ענה לו בצורה פוגעת ולדברי הנאשם התפתחו ביניהם חילופי דברים פוגעניים, הנאשם כפר בפני שירות המבחן בטענה לפיה איים על המתלונן הראשון כמתואר בכתב האישום ואמר כי לאחר שהמתלונן הראשון עשה תנועת גוף מאיימת, תפס אותו הנאשם בחולצה והצמידו אליו. כשהבחין שהמתלונן הראשון מפחד, שחרר אותו. בהתייחס לאירוע התקיפה בקשר עם המתלונן השני, אמר הנאשם כי הקיפו אותו 5-6 מאבטחים ודחפו אותו, עם זאת הוא הצליח לברוח מהם לדבריו בעת שהמתלונן השני ניסה לעצור אותו, הדף אותו הנאשם והכה אותו כמתואר בכתב האישום. הנאשם טען כי פעל מתוך הגנה עצמית וכן מתוך תחושת כעס, פגיעה והשפלה שחווה, בעקבות יחסו של המתלונן הראשון כלפיו.

4. שירות המבחן לא בא בהמלצה טיפולית והביע את הערכתו לפיה קיים סיכון ברמה בינונית להישנות מעשים דומים בעתיד, לטעמו של שירות המבחן, הנאשם לא יוכל להיתרם מקשר טיפולי או פיקוחי על מנת למזער סיכון זה. ולפיכך המליץ על הטלת ענישה מוחשית בדרך של מאסר בעבודות שירות, לצד מאסר מותנה, התחייבות להימנע מעבירה דומה ופיצוי לנפגעים.

חוות דעתו של הממונה על עבודות השירות

5. מחוות דעתו של הממונה על עבודות השירות עולה כי הנאשם מתאים לביצוע עבודות שירות.

טיעוני הצדדים בתמצית

6. בדיון שהתקיים ביום 14.12.15 הגיעו הצדדים להסדר לפיו יודה הנאשם ויורשע בכתב אישום מתוקן. בהתאם להסדר הוסכם על הצדדים כי המאשימה תגביל עצמה ותעתור להטיל על הנאשם עונש של 8 חודשי מאסר ואילו ב"כ הנאשם יהיה חופשי בטיעוניו. בטיעוניו לעונש התייחס ב"כ המאשימה לערכים המוגנים שנפגעו, שמירה על גופו ושלומו של אדם, בפרט בהיותו של המתלונן השני עובד ציבור- מאבטח, האמון על הגנת הציבור במקומות ציבוריים, בהיותו חשוף להתנהגות אלימה ומתלהמת מצד אזרחים ב"כ המאשימה הצביע על האינטרס להגן על אותם מאבטחים. ב"כ המאשימה התייחס לפסיקה וטען, כי ניכרת מגמת החמרה בענישה בתקיפות מסוג זה בפרט כלפי מאבטחים. ב"כ המאשימה הפנה לאמור בתסקיר שירות המבחן וכן להרשעתו הקודמת של הנאשם, בגין תקיפה הגורמת חבלה של ממש, וטען כי אלו מלמדים על אופיו האלים של הנאשם. לאור כל אלו, עתר ב"כ המאשימה לעונש של 8 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי ופיצוי למתלונן השני.

7. ב"כ הנאשם טען כי מדובר בנאשם אשר הודה בפתח המשפט וכי יש בהודאה בתחילת המשפט משום הבעת חרטה אותה הביע הנאשם כבר בהודעתו במשטרה. עוד טען כי הרשעתו הקודמת של הנאשם משנת 2001, התיישנה בשנת 2011. וכי העבירה מושא כתב אישום זה בוצעה לפני למעלה משלוש שנים ומאז לא היה



הנאשם מעורב באירועים נוספים. ב"כ הנאשם התייחס לנסיבות ביצוע העבירה כשלדבריו מדובר בנאשם שנקלע למצב דברים, כפי שתיאר בפני שירות המבחן ואכן פעל בדרך שאסור היה לו לפעול ופעולתו הביאה לתוצאה חמורה. ב"כ הנאשם טען כי יש פער עצום בין התנהגותו של הנאשם במצב הדברים אליו נקלע לבין התנהגות עבריינית כזו המצדיקה את מיצוי הדין. עוד טען, כי יש להתחשב בנסיבותיו האישיות של הנאשם, כפי שפורטו בתסקיר, בעובדה כי מדובר בנאשם אשר עבר תאונת עבודה ובמשך חודשים ארוכים, היה מרותק למיטה בשל קריעת גיד ממנה רק החל להחלים. לטענת ב"כ הנאשם שקוע הנאשם בחובות. ב"כ הנאשם התייחס לפסיקה וטען, כי עולה ממנה כי המתחם נע בין הטלת מאסר לתקופה של מספר חודשים, שיכול ויהיו על תנאי, לבין עבודות שירות. עוד טען, כי בית המשפט הוא "שומר סף" מפני התביעה, ועליו לראות מה היה האלמנט האלים בביצועה של העבירה כשבאפשרותו ואף להסתפק באי הרשעה, זאת לאור העובדה שאין לגזור עונש של מאסר בפועל, במקרה בו מתמצה האלימות במכה אחת. כמו כן, טען ב"כ הנאשם כי שירות המבחן המליץ אמנם להטיל על הנאשם מאסר לריצוי בעבודות שירות, עם זאת לטעמו הנאשם בהמשך להודאתו במשטרה, הגיע לשירות המבחן ודיבר מהלב, כאשר מבחינתו, כניסתו לאירוע בחלקו הראשון הייתה בעקבות התגררות. בנוסף טען, כי עולה מתסקיר שירות המבחן שהנאשם גילה אמפתיה למתלון השני ב"כ הנאשם מצא חשיבות רבה בעובדה לפיה הודה הנאשם במשטרה והביע חרטה באופן מדי. לדבריו בעברו של הנאשם עבירה ישנה וחלפו 15 שנה, מאז הרשעתו כך שאין לטעמו אינטרס ציבורי לשלוח אותו למאסר מאחורי סורג וברית.

דין והכרעה

ביטול ההרשעה

8. הכלל הוא שכאשר נקבע כי אדם בגיר עבר עבירה - יש להרשיעו. בהתאם להלכה הפסוקה, על-מנת לבטל הרשעה בעניינו של נאשם בגיר, על בית-המשפט לבחון הצטברותם של שני תנאים עיקריים: האחד, האם סוג העבירה ונסיבות ביצועה מאפשרים לוותר בנסיבות המקרה על ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים. והשני, האם ההרשעה תפגע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם (ראו: ע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(3) 337 (1997), ע"פ 5985/13 אבן נ' מדינת ישראל (2.4.2014), ע"פ 9893/06 אסנתאלון לאופרנ' מדינת ישראל (31.12.07), וכן דבריו של כב' השופט ג'ובראן ברע"פ 3852/14 ורשוארנ' מדינת ישראל מיום 18.08.14 פסקה 11).

9. הנטל על ההגנה לשכנע כי בנסיבות המקרה יש להעדיף את שיקום הנאשם על פני שיקולים אחרים.

10. הנאשם הורשע בעבירה של גרם חבלה חמורה, עבירה שהעונש המירבי הקבוע לצדה הוא 7 שנות מאסר. בחינת נסיבות ביצועה של העבירה מלמד על כך כי הנאשם ניגש למתלון הראשון, אשר מכר ציוד אביזרי פלאפון בקניון וביקש את עזרתו וכי לאחר שהמתלון הראשון שאל את הנאשם כיצד יוכל לעזור לו, איים הנאשם על המתלון הראשון. בהמשך נטען כי בעת שהמתלון השני ביקש לעכב את הנאשם במסגרת תפקידו



כמאבטח במקום, היכה אותו הנאשם במכת אגרוף בפניו. לשירות המבחן הסביר הנאשם כי הסיבה לביצוע העבירה על ידו נעוצה בכך שפעל מתוך הגנה עצמית וכן מתוך תחושת כעס, פגיעה והשפלה שחווה, בעקבות יחסו של המתלונן הראשון כלפיו. אמנם מדברי הנאשם לשירות המבחן עולה כי נפגע מתגובתו של המתלונן הראשון עם זאת אף היה הנאשם להוט למצוא את מי שגנב ממנו את מכשיר הטלפון, הרי שאין בכך להצדיק את התנהגותו האלימה כלפי המתלונן השני.

11. כתוצאה מהתקיפה, איבד המתלונן השני את הכרתו ונגרמו לו חבלות באזור עין שמאל. מאישור רפואי שהוגש במסגרת הטיעון לעונש עולה כי למתלונן השני נגרמו שברים בסינוסים. נוכח התוצאה של מעשה התקיפה, (כפי שאף פורטה בכתב האישום, בו הודה הנאשם) דומני כי לא נכון יהיה לשקול ביטול הרשעתו של הנאשם.

12. אף לו סברתי, שסוג העבירה בנסיבות המקרה, כפי שתוארו על ידי הנאשם בפני שירות המבחן, מאפשר הימנעות מהרשעה, הרי שהנאשם לא הצביע על נזק קונקרטי וממשי העלול להיגרם לו כתוצאה מהרשעתו.

13. הנאשם אמנם קיבל על עצמו אחריות לביצוע העבירה, הביע חרטה כנה בגינה, עוד בהודעתו במשטרה ודומה כי הפנים את הפסול במעשיו גם אם ביקש להצדיקם תוך תיאור נסיבות האירוע, עם זאת, לא הובא בפני כל מסמך המעיד על פגיעה עתידית בשיקום הנאשם. על טענות מסוג זה להיות מוכחות ולהצביע על כך שהרשעה תוביל לפגיעה חמורה בשיקומו של הנאשם. כאמור, הוכחה לכך לא הוצגה לבית המשפט כמו כן גם לא בפני שירות המבחן.

14. לפיכך, משלא מתקיימים שני התנאים המצטברים בהלכת תמר כתב, המצדיקים ביטול הרשעתו של הנאשם, הריני מותירה את הרשעתו של הנאשם על כנה.

מתחם הענישה

15. בבואי לקבוע את מתחם הענישה ההולם, אני סבורה כי יש לקבוע מתחם עונש אחד לעבירות בהן הורשע הנאשם, אשר בוצעו בסמיכות זמנים, בהתאם לאמור בע"פ 5643/14 **עיסא נגד מדינת ישראל** (23.6.15) (ראו לעניין זה מבחן "הקשר ההדוק" בפסק דינה של כב' השופטת ברק-ארז בע"פ 4910/13 **אחמד ג'אבר נ' מדינת ישראל** [29.10.14]).

16. הערכים החברתיים העומדים בבסיס העבירה בה הורשע הנאשם הינם הגנה על שלמות הגוף, על תחושת הביטחון האישי ועל שלוות הנפש של הפרט.

17. מידת הפגיעה בערך המוגן במקרה שלפניי היא משמעותית, נוכח הפגיעה שנגרמה למתלונן השני כתוצאה ממעשה התקיפה.



18. נתתי דעתי לכך שאין המדובר במעשה אשר קדם לו תכנון וכי הנאשם היכה בפניו של המתלונן מכה אחת ולא נקט באלימות מתמשכת.

19. בחינת מדיניות הענישה הנוהגת בתיקי אלימות במקרים דומים למקרה הנדון לפניי, מעלה כי בתי המשפט נוהגים להטיל קשת רחבה של עונשים, החל ממאסר על תנאי וכלה במאסרים בפועל, הכל בהתאם לחומרת העבירה, נסיבותיה, נסיבותיו האישיות של הנאשם, קבלת אחריות על ביצוע העבירות וכיו"ב (ראו עפ"ג (מח' י-ם) 51003-10-14 **מדינת ישראל נ' אדלרסברג** (24.12.14), ת"פ (י-ם) 21519-12-12 **מדינת ישראל נ' סופיר** (3.11.13), ת"פ (ראשל"צ) 56595-01-13 **מדינת ישראל נ' אהרון** (24.2.14), ת"פ (עכו) 55530-06-13 **מדינת ישראל נ' מנאע** (19.3.14), עפ (חי') 33776-01-13 **שמאמי נ' מדינת ישראל** (10.07.13), ע"פ (מחוזי באר שבע) 42079-10-14 **סולמאני נ' מדינת ישראל** (2.1.15), **ת"פ (ראשל"צ) 51687-02-14 מדינת ישראל נ' גרופי** (06.07.15), ת"פ (רמ') 13630-09-13 משטרת ישראל תביעות-שלוחת רמלה נ' פלוני (04.07.2016).

20. בשים לב לעקרון ההלימה; בהתחשב בעוצמת הפגיעה בערכים המוגנים; בשים לב לנסיבות ביצוע העבירה; ובהתחשב בענישה הנוהגת; אני סבורה כי מתחם העונש ההולם בנסיבות המקרה שלפניי נע בין הטלת עונש מאסר מותנה ולצידו ענישה מוחשית ועד ל- 8 חודשי מאסר בפועל.

העונש המתאים

21. בבואי לגזור את דינו של הנאשם, שקלתי לקולא את הודאתו בעובדות כתב-האישום המתוקן ונטילת האחריות לפניי, את עברו הפלילי ואת האמור בתסקיר שירות המבחן וכן, את העובדה שאינו עובד בשל תאונת עבודה שעבר. לחומרא, לקחתי בגדר שיקולי את הפגיעה שנגרמה למתלונן השני כתוצאה מהמעשה.

סוף דבר

לאור כל האמור אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 4 חודשי מאסר אשר ירוצו בעבודות שירות ב"ארוחה חמה", ברח' חנקין מס' 20 (רח' הצנחנים 28 - כתובת זמנית) בקרית אתא, 5 ימים בשבוע, 8.5 שעות יומיות בפיקוחו של רס"ב שמעון מלכה טל' 0504062320.

בערבי חג וחול המועד יועסק כנהוג במקום העבודה.

תחילת ריצוי עבודות שירות ביום 05.12.16.

על הנאשם להתייצב לפני מפקח על עבודות השירות לצורך קליטה והצבה בתאריך 05.12.16 לתחילת העבודה, בשעה 08:00, במפקדת מחוז צפון, יחידת עבודות שירות, ברח' הציונות 14, טבריה (טל': 977509908).



ב.6 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים והתנאי הוא שלא יעבור עבירות של אלימות פיזית.

ג.הנאשם ישלם למתלונן פיצוי בסך של 1,000 ₪. הפיצוי יופקד בקופת בית המשפט, ב-4 תשלומים שווים ורצופים על סך 250 ש"ח כל אחד, כשהראשון בהם יופקד לא יאוחר מיום 1.10.2016 ובכל 12 לחודש שלאחריו. הפיצוי יועבר על ידי המזכירות למתלונן, בהתאם לפרטיו, כפי שיימסרו על ידי המאשימה. אי תשלום שיעור אחד של הסכום במועדו יעמיד את היתרה לפירעון מיידי.

ד. הנאשם ישלם קנס בסך 500 ש"ח. הקנס ישולם לא יאוחר מיום 12.10.2016.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 ימים.

המזכירות תמציאעותק של גזר הדין לממונה על עבודות ולשירות ולשירות המבחן.

ניתן היום 7/09/2016